

Truyện cổ tích Việt Nam hay nhất

Sự tích TRẦU CẦU

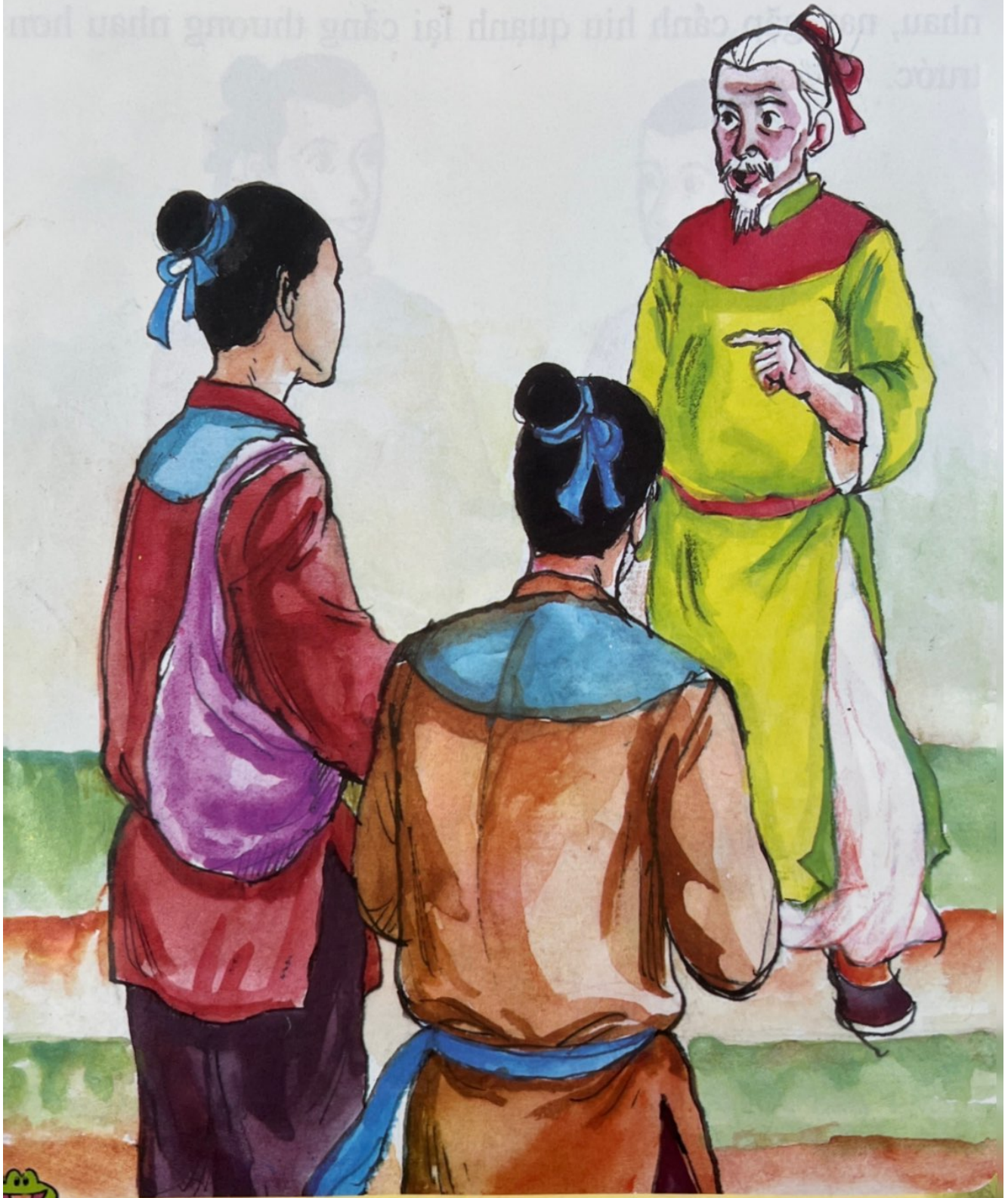

NHÀ XUẤT BẢN MỸ THUẬT

Dgày xưa, vào đời Hùng Vương, có gia đình họ Cao có hai người con trai giống nhau như đúc, đến nỗi người ngoài không phân biệt được ai là anh, ai là em. Người anh tên là Tân, còn người em tên là Lang. Cha mẹ Tân và Lang mất sớm, hai anh em vốn đã thương yêu nhau, nay gặp cảnh hiu quạnh lại càng thương nhau hơn trước.

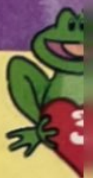
Không còn được cha mẹ dạy dỗ cho nữa, Tân và Lang đến xin học ông đạo sỹ Lưu. Hai anh em học hành chăm chỉ lại đứng đắn nên được thầy thương yêu như con.

Thầy Lưu có một cô con
gái tuổi chừng 16, 17,
nhan sắc tươi tắn,
tính nết hiền dịu.

Thấy hai anh em
Tân, Lang vừa đẹp
vừa hiền, người
con gái đem lòng
yêu mến và muốn
lấy người anh làm
chồng.

Thầy Lưu đồng ý gả con gái
cho Tân. Từ ngày có vợ thì
tình cảm của Tân với Lang
không còn được thắm thiết
nữa. Lang rất buồn nhưng
Tân vô tình không để ý đến.

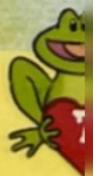
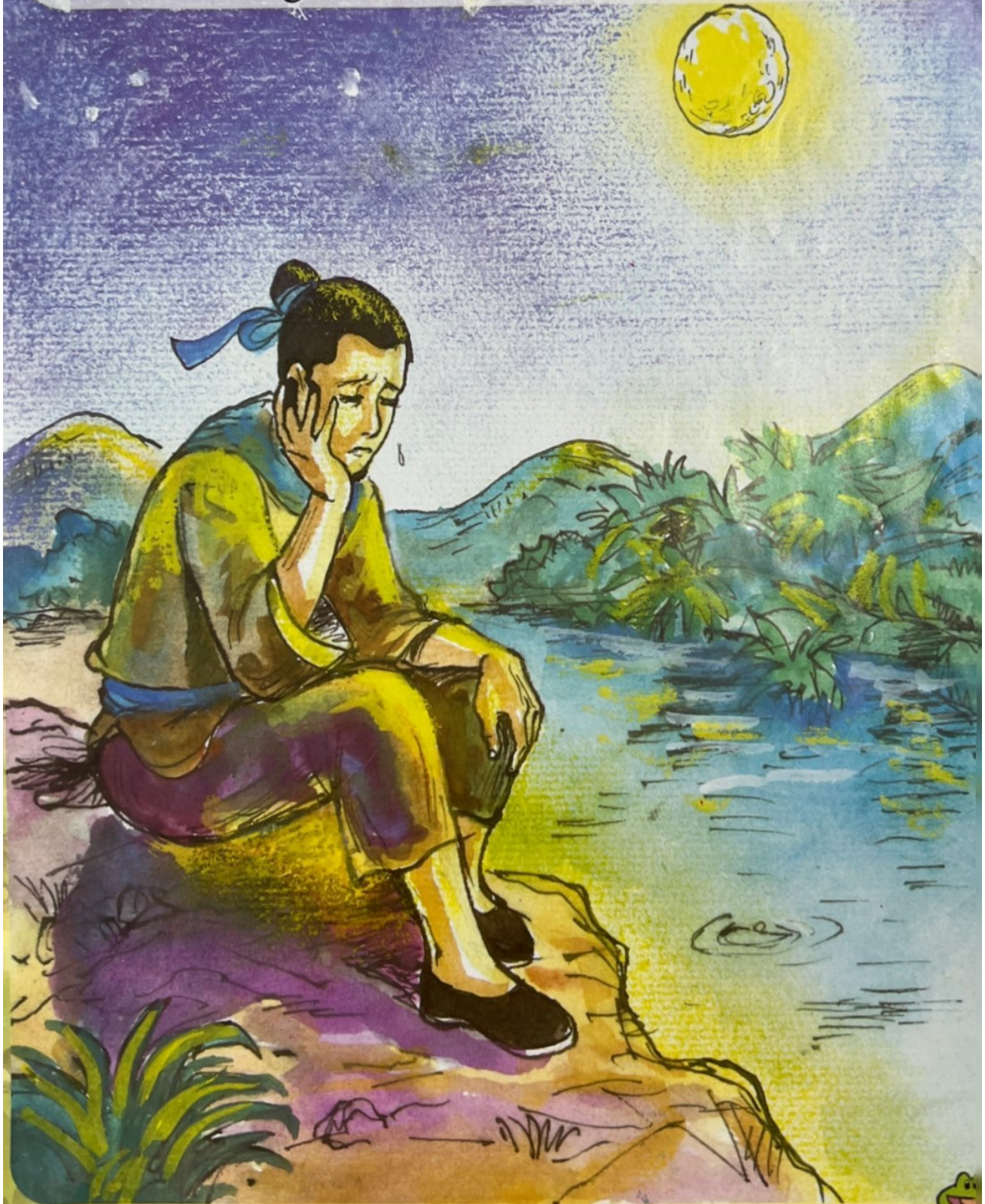
Một hôm Tân và Lang đi làm nương gần tối mới về. Lang vào nhà trước, chị dâu ở trong buồn chạy ra làm chàng là chồng mình vội ôm chầm lấy. Lang liền kêu lên, cả hai đều xấu hổ. Giữa lúc ấy, Tân cũng bước vào nhà.

Từ hôm ấy Tân nghi ngờ Lang có tình ý với vợ mình, tình cảm giữa hai anh em ngày càng lạnh nhạt. Một buổi chiều, hai anh chị đi vắng, vừa buồn vừa tủi và cô quạnh, Lang bỏ nhà đi và chàng theo con đường mòn đi vào vào khu rừng trước mặt.

Trời bắt đầu tối, trăng đã lên mà Lang vẫn cứ đi. Đi đến một suối rộng, nước sâu và xanh biếc, chàng không lội qua được, đành ngồi nghỉ bên bờ. Chàng khóc thôn thức, tiếng suối reo và cứ reo, át cả tiếng khóc của chàng.

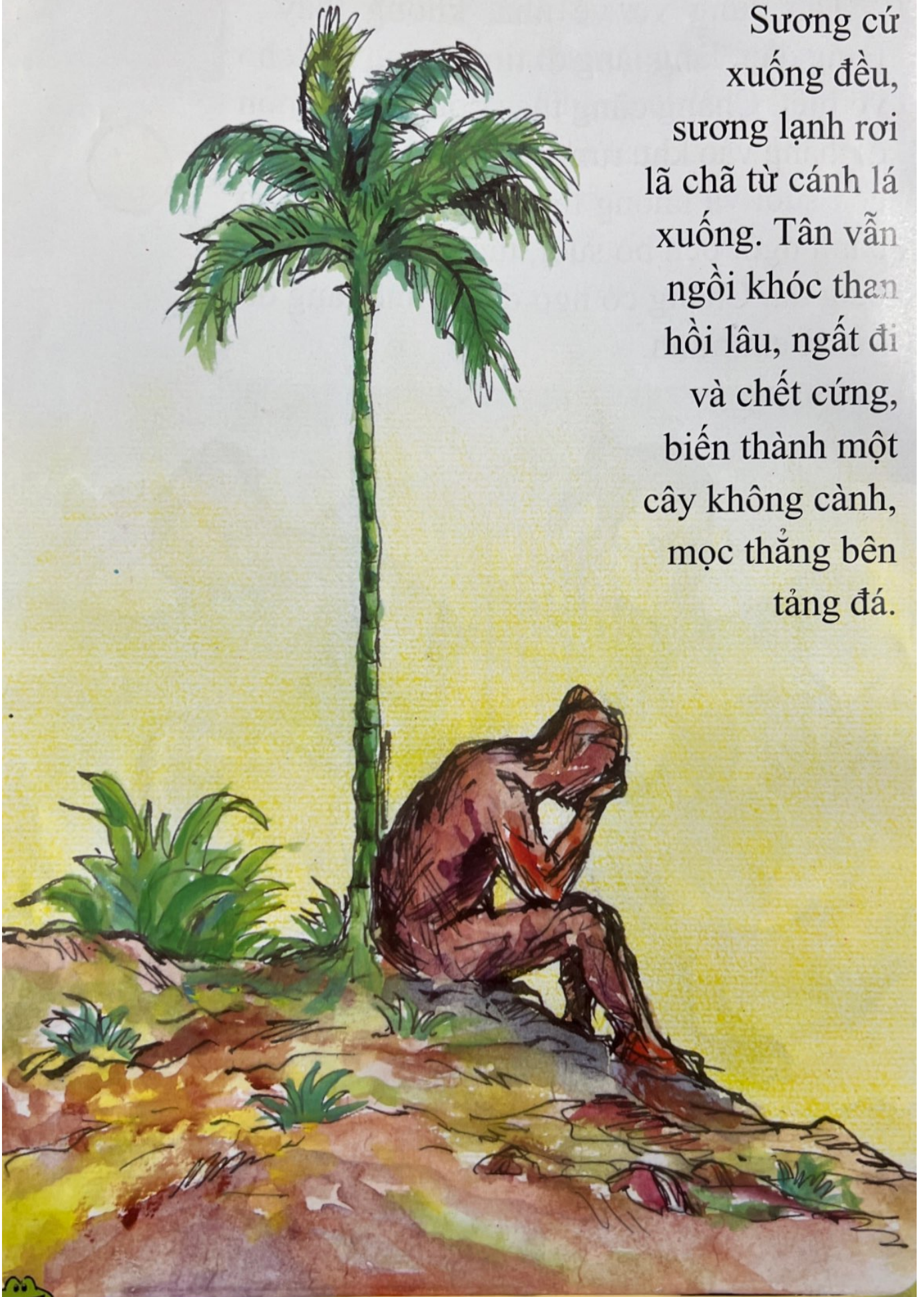
Đêm mỗi lúc một khuya, sương xuống
mỗi lúc một nhiều, sương lạnh thấm dần
vào da thịt chàng. Chàng chết và vẫn ngồi
trơ trơ, biến thành một tảng đá.

Tân cùng vợ về nhà, không thấy Lang đâu, lẳng lặng đi tìm không nói cho vợ biết. Chàng cũng theo con đường mòn đi thẳng vào khu rừng mà Lang đã đi. Đến con suối và không thể lội qua được, Tân đành ngồi bên bờ suối, tựa mình vào một tảng đá. Chàng có ngờ đâu chính tảng đá kia là em mình.

Sương cứ
xuống đều,
sương lạnh rơi
lã chã từ cánh lá
xuống. Tân vẫn
ngồi khóc than
hồi lâu, ngất đi
và chết cứng,
biến thành một
cây không cành,
mọc thẳng bên
tảng đá.

Ở nhà, vợ không thấy
chồng đâu, vội đi tìm và
cũng theo con đường mòn
đi vào rừng thẳm.

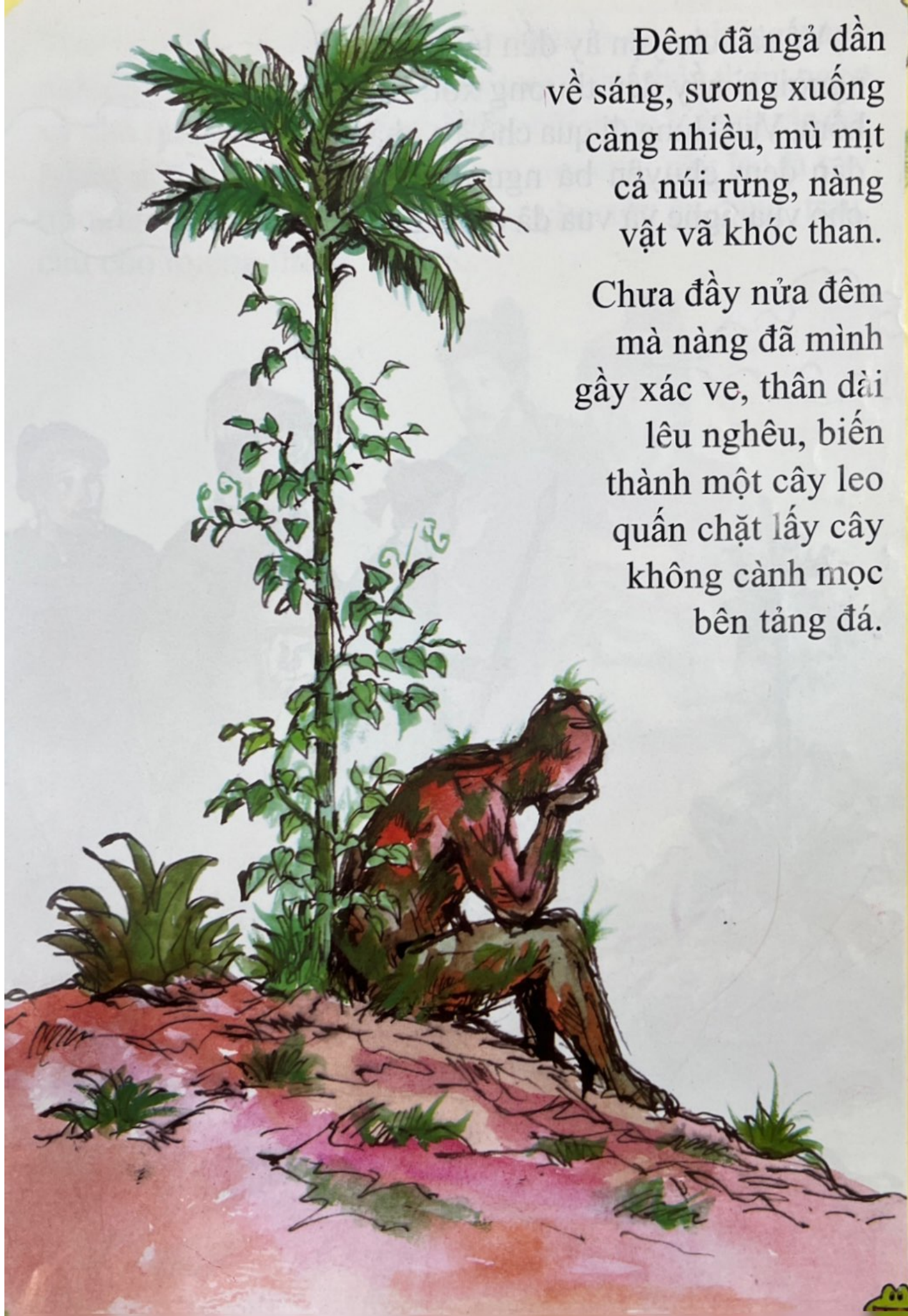

Nàng đi mãi, bước thấp bước cao, rồi cuối cùng gặp con suối nước sâu xanh biếc. Nàng không còn đi được nữa, đành ngồi tựa vào gốc cây không cành mọc bên tảng đá, vật mình than khóc. Nàng có ngờ đâu đã ngồi dựa vào chồng mình và sát đó là em chồng.

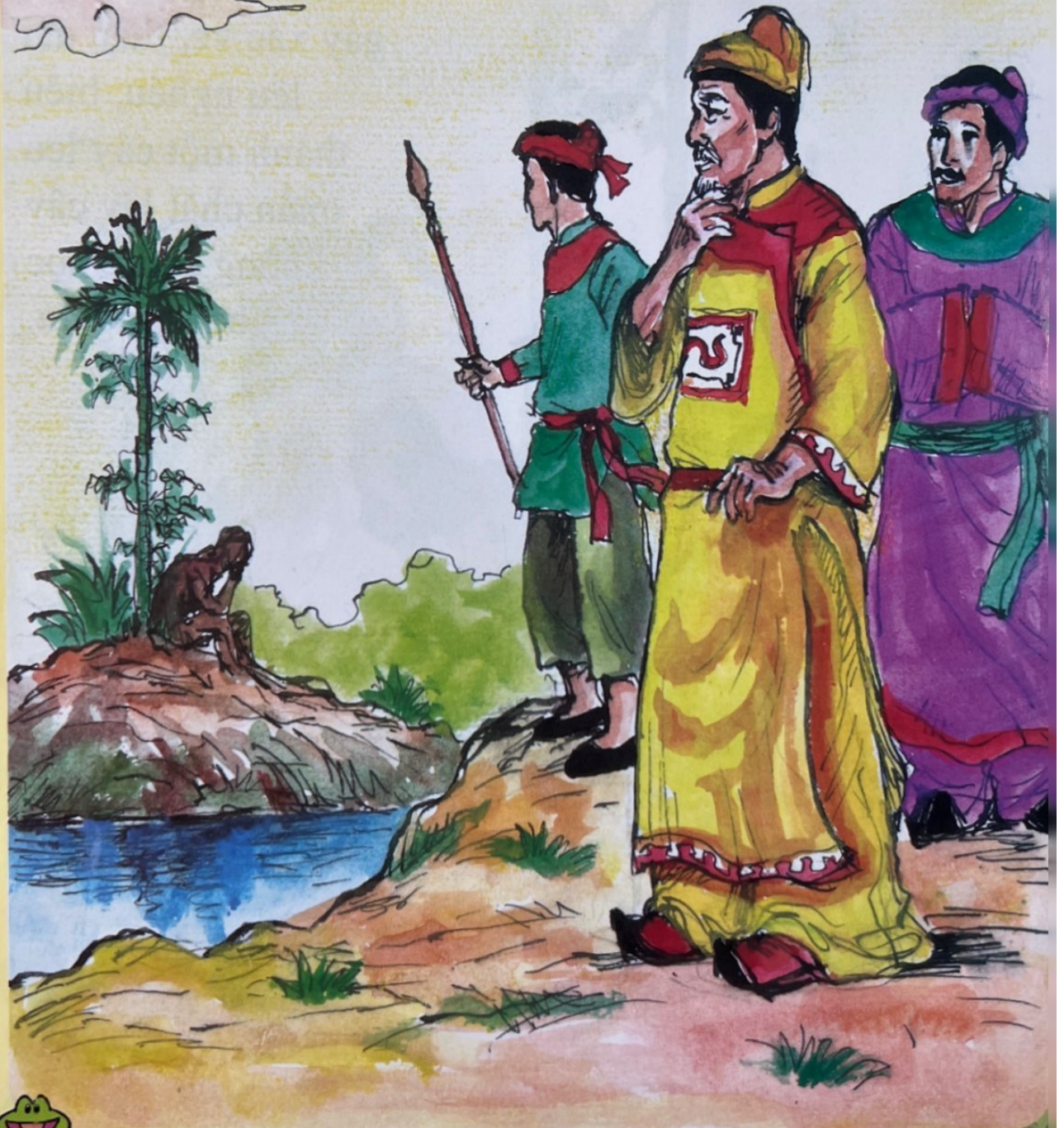

Đêm đã ngả dần
về sáng, sương xuống
càng nhiều, mù mịt
cả núi rừng, nàng
vật vã khóc than.

Chưa đầy nửa đêm
mà nàng đã mình
gầy xác ve, thân dài
lêu nghêu, biến
thành một cây leo
quấn chặt lấy cây
không cành mọc
bên tảng đá.

Về sau chuyện ấy đến tai mọi người, ai nấy đều thương xót. Một hôm, Vua Hùng đi qua chỗ ấy, nhân dân đem chuyện ba người kể lại cho vua nghe và vua đã đến xem.

Vua bảo lấy lá cây leo và lấy quả ở cây không cành
nghiên với nhau thì thấy vị cay cay. Nhai thấy thơm ngon
và nhổ nước vào tảng đá thì thấy bãi nước biến ra sắc đỏ.
Nhân dân gọi cây mọc thẳng là cây cau, cây leo là cây
trầu, tảng đá ở bên đem về nung cho xốp ăn cùng trầu,
cau cho miệng thơm, môi đỏ.

Tình duyên của ba người tuy đã chết mà vẫn keo sơn, thắm thiết, cho nên trong mọi sự gặp gỡ của người Việt Nam, miếng trầu bao giờ cũng là đầu câu chuyện, để bắt đầu mỗi lương duyên và khi có lễ nhỏ, lễ lớn, cưới xin, hội hè, tục ăn trầu đã trở nên tục cố hữu và là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Việt Nam.

